

Az átjutás könyve

Per Olov a gyalult padlón

FEUILLETON - LXII. évfolyam, 15. szám, 2018. április 13.

Az átjutás, és ez az a fajta megváltás, amely nem valami transzcendens jövőre utal, az után következik be, hogy akaratlanul kihallgatja már rák-halálára készülő Valborg nagynénje vallomását. „... megbizonyosodtam róla, hogy nincs ott semmi, csak üresség.” - mondja Valborg. „Üresség és sötétség. Az ember ne várjon semmi mást. Ezt mondta el suttogva Birger bácsinak. Mert ő tudta. Ott és akkor, közvetlenül a határ előtt. Engem nem fogtok térdre kényszeríteni. ... nem térdelek le senki előtt. És nem Birger bácsira gondolt. Volt hozzá bátorsága!”

De az ő igazi megváltása, az átjutás - s ez az, amiről az *Egy másik élet* hallgatott, mert megígérte a nőnek, hogy soha senkinek el nem mondja - szeretkezése tizenöt éves korában egy ötvenegy éves nővel, a Larssonék házában, a gyalult deszkapadlón. „Miután elhagyta a legbelső, titokzatos és fantasztikus legbelső teret, nem vetette életfogytig tartó rabságra, nem csinált belőle rabszolgát, aki az út végén a mennybe vagy a pokolba kerül. És amivel nem járt semmiféle nagy elköteleződés, csak megváltás és szabadság.” „Hát ez volt az, amiről álmodott, és tudta, hogy ilyet, ami itt és most történik a Larssonék konyhájában a simára koptatott deszkapadlón, még nem élt át soha. Ez itt maga volt az *Énekek éneke*, az örökkévalóság, az idő, talán az idő teljessége, ennél erősebben ezt soha nem fogja átélni, de mindenesetre részese volt a *legnagyobb dolognak*, ha úgy vesszük. Ez volt a *nagybetűs élet*, ez, itt, most....*hogyan átjutott! hogy hirtelen övé lett a megváltás kegyelme! hogy ilyen az, amikor valaki megvilágosodik és üdvözüli! Átjutott. Ez volt maga az élet.*” Hogy ezt az életre felszabadító élményt egy egész élet követi, melyben jó és borzalmas változtatják egymást, az mit sem számít. Csak az számít, hogy megváltatott és szabad.